

NÁVRH NA ZNENIE NOVÉHO UZNESENIA, NA ZMENU ALEBO DOPLNENIE NAVRHNUTÉHO UZNESENIA MESTSKÉHO ZASTUPITEĽSTVA HLAVNÉHO MESTA SR BRATISLAVY

Titul, meno a priezvisko poslanca: Igor Polakovič

K bodu programu (číslo a názov): č.

návrh všeobecne záväzného nariadenia hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy o určení názvov novovzniknutých ulíc v mestských častiach Bratislava-Záhorská Bystrica, Bratislava-Podunajské Biskupice a Bratislava-Devínska Nová Ves

1. Návrh na znenie nového uznesenia:

návrh všeobecne záväzného nariadenia hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy o určení názvov novovzniknutých ulíc v mestských častiach Bratislava-Záhorská Bystrica, Bratislava-Podunajské Biskupice a Bratislava-Devínska Nová Ves upraviť tak, aby do znenia záväzného nariadenia bola vo všetkých týkajúcich sa ustanoveniach doplnená novovzniknutá ulica v mestskej časti Bratislava-Lamač s názvom Ulica Hany Ponickej

Dôvodová správa:

V súvislosti s dokončovaním a kolaudáciou stavieb v lokalite Bory na území mestskej časti Bratislava – Lamač vznikla potreba pomenovať nové ulice v tomto rozvojovom území. Miestne zastupiteľstvo mestskej časti Bratislava – Lamač prijalo uznesenie č. 24/2019/VIII zo dňa 21.03.2019, kde schválilo pomenovanie nových ulíc v uvedenej lokalite.

Dovoľujeme si požiadať v prvom kroku o schválenie názvu ulice „Hany Ponickej“ podľa priloženého uznesenia a situačného plánu (mapy) so znázornením novej ulice.

Hana Ponická bola prozaička, prekladateľka, publicistka a disidentka. Bola manželkou spisovateľa Štefana Žáryho. Začínala ako redaktorka, v rokoch 1954 až 1967 sa venovala literatúre profesionálne. V rokoch 1968 až 1972 bola redaktorkou magazínu Smena na nedeľu, ale z práce bola nútená odísť pre nesúhlas s inváziou vojsk Varšavskej zmluvy v roku 1968. Stala sa jednou zo signatáriek Charty 77. V roku 1991 bola jednou z ich hovorčích. Okrem vlastnej literárnej tvorby sa venovala tiež prekladom, hlavne z taliančiny, francúzštiny, maďarčiny a nemčiny. V roku 2019 si pripomíname 30 rokov od pádu komunistického režimu

v Československu. Hoci sa v novembri '89 postupne na námestiach začali schádzať masy ľudí, tých, ktorí svoju občiansku nespokojnosť dávali otvorene najavo aj počas totalitnej éry, bola len hrstka. Ich túžba slobodne myslieť, hovoriť, študovať, či vyznávať svoju vieru, bola silnejšia než strach zo štátnych perzekúcií.

Vymoženosti, ktoré sú pre nás dnes samozrejmosťou - slobodné prekračovanie hraníc, demokratické voľby, profesionálne uplatnenie, ale napríklad aj možnosť podieľať sa na správe vecí verejných, boli túžbou mnohých obyvateľov bývalého socialistického Československa. No tí, ktorí prešli od snov k činom, riskovali stratu zamestnania, výsluchy štátnou bezpečnosťou, nemožnosť uplatniť sa a pôsobiť vo verejnom priestore, zdravotné komplikácie a nápor na ich rodiny.

Kľúčové momenty slovenských dejín si pripomíname aj mimo učebníc dejepisu a výročí v kalendári. Nespočetné množstvo ulíc a námestí na Slovensku nesie mená národných buditeľov z 19. storočia, spoluzakladateľa Československa M. R. Štefánika, nachádzame odkazy na SNP a jeho predstaviteľov.

Po 30 rokoch si treba pripomenúť aj to, že obyvatelia Slovenska nedorazili medzi moderných a sebavedomých Európanov zhodou šťastných náhod. Prepašovali nás tam vo veľkej miere aj disidenti - medzi riadkami samizdatov, počas tajných stretnutí na lazoch, v rukávoch svetrov, ktoré, na rozdiel od mnohých kabátov, nebolo potrebné prezliekať ani počas stretnutí s najvyššími komunistickými funkcionármi.

Navrhujeme, aby ulice v novovznikajúcej štvrti Bory niesli mená slovenských bojovníkov s komunistickou diktatúrou. Sú medzi nimi disidenti, ktorí prispeli k pádu komunistického zriadenia v Československu a nevinní ľudia, ktorí prišli o život po vpáde vojsk Varšavskej zmluvy v auguste 1968. Využime toto gesto, aby sme si dôstojne uctili ich pamiatku. Chceme však tiež, aby ich odkaz neutíchol a bol inšpiráciou k zamysleniu aj v moderných exteriéroch a v meniacej sa dobe.

.....
podpis